Вдосвіта погляну й не повірю,
зачарований, мов на молінню, вистою —
за ніч у сусідовім подвір'ю
об'явилась яблуня невістою.
Ось раптово тихою ходою
з місця зрушиться у пелюстковім виряді,
а за нею, як за молодою,
ніжні вишні — дружками — у три ряди…
І було б усе, мов на екрані,
ніби дійсно казка Уолта Діснея,
та пташки злетілись звідкись ранні,
крильцями розвіяли, а піснею
сполохнули пелюсткове диво,
тільки клен зітхнув собі щасливо,
що лишилась яблуня — сусідова.